

[Ministeren for offentlige arbejder]

naturligvis grebet helt ud af luften. Hverken afholdelse af ferie eller nogen form for skræk for nogen som helst har ringeste indflydelse på den indgåede overenskomst.

Det burde være spørgeren bekendt, at det hverken er økonomiministeren eller trafikministeren, der indgår overenskomster med grupper af statsansatte. Det sker som bekendt hos finansministeren, der naturligvis optræder på den samlede regerings vegne.

Forholdet er det, at Bornholmstrafikken i midten af 1960erne – altså allerede inden den blev en statsvirksomhed – forpligtede sig aftalemæssigt til for næsten hele det sejlende personale at følge samme forbedringer som tilsvarende private områder.

Både inden for staten og inden for kommunerne er der for såvel tjenestemænd som overenskomstansatte afsat puljer til særlige formål inden for den samlede ramme på i alt 8 pct. over 2 år. Dette har naturligt medført, at de personalegrupper, der får andel i disse puljer, får lønstigninger, der isoleret betragtet overskrider den gennemsnitlige ramme.

Det strider derfor ikke imod regeringens målsætning for overenskomsterne 1983/85, at der for nogle personalegrupper inden for Bornholmstrafikken er tale om overenskomstforbedringer, der ligger ud over 4 pct. pr. år.

Det drejer sig her om meget få ansatte, og kun for nogle af disse er der tale om en overskridelse af den gennemsnitlige ramme. Forhandlingsresultaterne inden for Bornholmstrafikken vil således kun påvirke resultatet for staten som helhed med en brøkdæl af en promille af den samlede lønsum.

Jeg kan videre oplyse, at et større antal overenskomstansatte sømænd, som er beskæftiget på Storebæltsoverfarten og på andre – herunder private – færgesovertog, har fået samme skalalønsforbedringer som tilsvarende tjenestemænd.

På baggrund af det anførte kan jeg naturligvis ikke anerkende, at forliget med sømændene skulle betyde, at regeringens henstilling ikke efterleves.

Spm. nr. S 1426

Til fiskeriministeren (15/7 83) af:

Dohrmann (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor han ikke vil imødekomme fiskernes ønske om en ændring af reglerne for bifangst af sild ved brislingefiskeri?«

Begrundelse

Dansk fiskeri er et trængt erhverv. Det irriterer tilsyneladende udenlandske konkurrenter, at de ikke er så effektive, at de kan klare sig i fri konkurrence, og derfor forsøger de at presse nogle fuldstændig uacceptable kvotaordninger igennem, der vil reducere ikke alene fiskerflåden, men også arbejdspladserne og valutaindtjeningen.

At konkurrenter griber til den slags midler kan vel ikke komme bag på nogen, men det forekommer meget besynderligt, at den danske fiskeriminister ikke bakker dansk fiskeris interesser op ved at ophæve reglen om højst 10 pct. bifangst af sild ved brislingefiskeri.

Besvarelse (26/7 83):

Fiskeriministeren (Grove):

Reglerne for bifangster af sild i brislingefiskeriet er indeholdt i EF-Rådets forordning af 25. januar 1983 om TAC'er og kvoter. Den gældende regel om 10 pct. sildebifangst i brislingefiskeriet er imidlertid af ældre dato, idet den med dansk accept vedtoges for første gang i Fællesskabets regie den 26. marts 1980.

Da de nævnte regler for bifangster er fællesskabsregler, foreligger der ikke nogen mulighed for, at Danmark på nationalt plan gennemfører ændringer heri.

Baggrunden for den danske accept af bifangstreglen var, at der bestod et stærkt behov for en begrænsning af de mængder sildeyngel, der toges som bifangster i brislingefiskeriet. Målet var – dengang som nu – at yde silden den fornødne beskyttelse med henblik på en opbygning af bestanden. Som bekendt er det også disse bestræbelser, der har ligget bag det i perioden 1977–1983 gældende forbud mod dirigeret sildefiskeri i den nordlige og mellemste del af Nordsøen.

Da Danmark for tiden fører særdeles vanskelige forhandlinger med henblik på at opnå rimelige sildekvoter i Nordsøen, finder jeg, at den danske forhandlingsposition i dette spørgsmål vil blive unødigt svækket, såfremt man samtidig stiller krav om, at væ-